

Lotta Endtbackan puhe verkkoseuroissa 18.1.2022, www.h-y.fi/verkkoseurat

Uusi kalenteri on otettu käyttöön taas vuoden alusta, ja ainakin meidän keski-iässä olevien kuuma kysymys on, riittääkö sähköinen kalenteri vai tarvitaanko paperista allakkaa. Paperisen etuna on vapaampien muistiinpanojen teko, piirtely kalenterin lehdille ja kaikenlaiset tarrat ynnä muut muistilaput pysyvät helpommin matkassa. Paperisen kalenterin etu on sen tuoma konkretia. Toisaalta sähköinen kalenteri päivittyy järjestelmällisemmin ja on muille luettavampi.

Omassa elämässäni tärkein ylellisyys on aika. Karua, mutta totta. Pikaisella otannalla moni muukin tulee samaan tulokseen. Aika pitää jakaa niin monen asian kesken ja huomiosta kilpailee lukematon määrä informaatiota. Erittäin hyvä kysymys on, että mihin aikani käytän ja toisekseen, että mihin se huomaamattani kuluu. Jossain toisessa elämänvaiheessa aika taas saattaa olla se, jota on niin paljon, että se ihan ahdistaa. Silloin annettua aikaa ei enää jaksaa arvostaa, vaan se tuntuu taakalle. Yksinäisyys, etäisyydet läheisistä ihmisistä, erilaiset sairaudet tekevät tällaista haavaa ihmiseen.

Maallisen ajan perspektiivi on ainakin länsimaissa lineaarinen, aika koetaan muutokseksi, aina jostakin asiasta jotakin toista asiaa kohden. Ajalla on alku ja sillä on loppu. Historia on tapahtumaketjua, joka linkittyy eri aikakausissa toisiinsa.

Jumalan aika on erilaista kuin ihmisen määrittelemä aika. Ja Jumala vaikuttaa tässä ihmisten luodussa maailmassa joskus oman aikansa ehdoin. Raamatussa puhutaan *kairos*-ajasta. Uuden testamentin kielessä ja teologiassa *kairos* tarkoittaa Jumalalle otollista ajankohtaa, hetkeä, jolloin Jumala toimii.

Tässä oman ajan keskellä eläessä ja puntaroidessa vaihtoehtoja erilaisten kalentereiden käytöstä Jumalan ajan iäisyys, sen mahdollisuudet ja yllätyksellisyyskin ovat lohdullinen ja vapauttava todellisuus. Joku toimii ja vaikuttaa meidän elämässä, meistä huolimatta.

Enemmän ja enemmän ajattelen, että usko on sanoiksi muotoiltuna jotain, jossa annetaan tilaa Jumalalle, annetaan aikaa, mahdollisuus. Eikä se todellakaan mene niin, että minä annan aikaani tietoisesti tähän tämän tietyn varatun ajan verran. Jumala-yhteys ei ole mikään projekti tai uudenvuoden lupaus kalenterin alkulehdillä, vaan enemminkin niin, että jotain alkaa kasvaa, kun sille antaa mahdollisuuden.

Se mahdollisuus on paljolti sitä, ettei yritä itse jotenkin tulla paremmaksi ja kehittyä kehittymisen vuoksi, vaan elää elämän todellisuutta. Kaikki ei ole aina hyvin, lopulta harvoin, liki koskaan täydellistä. Leonard Cohenia mukaillen: kaikessa on särö, siten valo pääsee sisään. Säröinen elämä, sekava kalenteri, siellä juuri saattaa alkaa itää uutta ja juurtua uudelleen hyvää vanhaa. Ei suljetusta ja eheästä, vaan säröistä valo pääsee sisään.